

UDK (UDC): 004.3::069

Tipologija: 1.09 Objavljeni strokovni prispevek na konferenci
Category: 1.09 Published Professional Conference Contribution

Ivana Zorić^{*}, Aleksandar Đokić^{**},
Mladen Ratko Vujović^{***}

INFORMATIZACIJA RADA MUZEJA NIKOLE TESLE KAO KOMPLEKSNE USTANOVE ZAŠTITE KULTURNIH DOBARA

Izvleček:

Informatizacija dela Muzeja Nikole Tesle kot kompleksne ustanove za zaščito kulturnih dobrin
Vse od začetka leta 2006 v Muzeju Nikole Tesle (MNT) načrtno in sistematično razvijamo informatizacijo celotnega dela. V preteklih štirih letih je bil izdelan cel spekter podatkovnih zbirk in drugih strukturiranih aplikacij, ki vključujejo tudi spletno stran, tako da je MNT prešel na povsem novo raven dela, ki v celoti temelji na informacijski podpori in zahteva vzdrževanje, a tudi nadaljnji razvoj. Računalniške baze in aplikacije so v veliki večini plod lastnega razvoja in ne rezultat morebitnega nakupa računalniških orodij, saj tovrstnih orodij na tržišču bodisi ni bodisi bi njihovo prilagajanje zahtevam in potrebam Muzeja bilo predrago ali trajalo predolgo. MNT se je tako iz ustanove, ki je v zelo majhnem obsegu uporabljala računalniško tehnologijo, spremenil v ustanovo, ki si prizadeva biti v samem vrhu uporabe tovrstne tehnologije in ki je razvila številne izvirne rešitve za osnovni material in neizbežnost integralnega pristopa h korpusu osebne zapuščine genija Nikole Tesle.

Ključne besede:

informatizacija, osebna zapuščina Nikole Tesle, nov pristop, podatkovna zbirka, informacijski sistem.

Abstract:

Informatization of the Nikola Tesla Museum as a Complex Institution for Preservation of Cultural Heritage

Since the beginning of 2006 the Nikola Tesla Museum started planned and systematic informatization. In the last four years a number of databases and other structured applications were developed, including a web site. Based on information support a new level of activities was reached with the need for its maintenance and further development. In most cases, databases and applications are the result of own development, and not purchasing software tools on the market. This is mostly because those tools do not exist or if they do their adjusting to the needs of the Museum would be too expensive or would require too much time for development. From an institution, which used information technology in a small volume and on a basic level, the Nikola Tesla Museum developed into an institution, which makes effort to become an advanced user of those technologies and developed original solutions adjusted to the basic material and necessity of integral approach to personal legacy of genius Nikola Tesla.

Key words:

informatization, Nikola Tesla's personal legacy, new approach, database, information system.

^{*} Ivana Zorić, kustos, Muzej Nikole Tesle, Krunska 51, 11000 Beograd, Srbija.

^{**} Aleksandar Đokić, sistem inženjer, Muzej Nikole Tesle, Krunska 51, 11000 Beograd, Srbija.

^{***} Mladen Ratko Vujović, pomoćnik direktora, Muzej Nikole Tesle, Krunska 51, 11000 Beograd, Srbija.

Informatizacija rada bilo koje delatnosti ili institucije je veoma široka i višeslojna oblast. U najužem smislu, u ovom radu ćemo pod informatizacijom podrazumevati niz aktivnosti i mera kojima je cilj da se, putem korišćenja raznovrsnih informatičkih sredstava i rešenja, uredi poslovanje neke delatnosti i institucije, na nivou koji daje pouzdane i bolje rezultate u procesima rada od zatečenih - dotadašnjih metoda.

Na prvi pogled, to se može videti kao suprotstavljanje analognog (ručnog) i digitalnog-elektronskog pristupa, koji u slučaju uvođenja i razvoja informatizacije podrazumeva isključivanje analognih postupaka. Međutim, nije reč o načinu kako vodimo i beležimo pojedine postupke, već o tome kako i na koje sve načine oni koji neposredno rade na tome, ali i pretpostavljeni korisnici, mogu da koriste rezultate tog rada. Čuvena krilatica zagovornika, promotera, a posebno proizvođača i prodavaca informatičkih rešenja, usluga i pratećih sredstava, da je sve lakše, brže, efikasnije, racionalnije, jeftinije itd., nije ništa drugo nego PROKLAMACIJA, koja u realizaciji može dovesti do začaranog kruga nedovršenosti i, u krajnjoj liniji, kontraproaktivnih efekata, ako se bezpogovorno i bezupitno predamo njihovom vođstvu. Ako pojednostavimo sliku, i pored tzv. »demokratizacije« informatičkih tehnologija (koja je, u stvari, mnogo više proširila krug korisnika - KUPAČA, nego što je osposobila ljude da umeju da razumeju, PA TIME DA AKTIVNO UČESTVUJU U KREIRANJU I RAZVOJU te svakako značajne oblasti ljudskog napretka), onda vidimo da su se nekadašnji »ljudi u belom« - prvi informatičari, koji su bili izdvojena, elitna grupa zatvorena u malobrojne AOP centre, odeljenja itd. - sada samo povukli u još dublju senku velikih istraživačko-razvojnih centara moći (vojno-industrijskih i drugih) iz kojih, preko svojih kalfa oblikuju naše živote, sa stalnom težnjom da nas DEFINITIVNO USREĆE! Pionirsko doba informatizacije, okrenute ka STVARNOJ PERSONALIZACIJI, u kome su npr. dosovci i ini poznavaooci osnovnih računarskih jezika, neumorno tragali za proširenjem primene informatike u svakodnevnicu, ali i

spremno razmenjivali svoja dostignuća, najčešće bez ideje o naknadi, već uveliko je prošlo i svesno zaustavljeno. Drugim rečima, ako išta ozbiljnije hoćemo ili moramo da rešimo u domenu primene informatičkih dostignuća, opet smo prinuđeni da se obratimo »čika doktoru«, koji će nam rešiti sve probleme. Pitamo se da li on to uvek i na svakom mestu, stvarno hoće i može? Da li svi razvijeni veliki računarski alati, u koja su ugrađena ekspertska znanja, zapakovana u dominantne sisteme, mogu zadovoljiti sve ono što je zaista potrebno i moguće?

Razvoj struka koje spadaju u krug zaštite kulturnih dobara, govori nam da je mnogo toga načelnog bilo rešeno i moguće voditi i raditi i bez pomoći informatike. Sporiije, teže za povezivanje, manje racionalno, ali u krajnjoj liniji, efikasno i pouzdano. Zašto? Zato što se duboko promišljalo, učilo po proverenom sistemu pokušaja, uspeh i neuspeh, i na kraju zaodevalo u standarde, pravila, preporuke itd. koje su imale internacionalni značaj. Naravno, nisu se sve struke zaštite istim tempom razvijale, a nisu istovremeno i nastajale, niti su imale pred sobom isti rang kvalitativnih i kvantitativnih problema. Drugo, što se nikako ne sme smetnuti sa uma, u težnji da se afirmišu kao struke ili čak kao naučne discipline, a ne samo kao pomoćne istorijske nauke, one su značajno divergirale jedne od drugih, razvile posebne i laiku teško razumljive terminologije, do mere koja je skoro onemogućavala međusobnu komunikaciju i razumevanje i unutar njih. Sadržajno i pojmovno iste stvari, dobile su potpuno različite termine, tako da je, sa jedne strane, svesno gajena ta različitost, a sa druge, prosto terala one koji su hteli da komuniciraju i razmenjuju znanja i iskustva, da uče terminologiju drugih, srodnih struka i da, u zavisnosti od toga sa čijim predstavnikom su u kontaktu, govore njihovim »jezikom«, ne bi li izbegli nesporazume i animozitete.

Tom pomenutom »otuđivanju« struka, doprineo je i način ukupne systemske, organizacione, pravne i institucionalne organizacije, posebno u sredinama gde je usvojena striktna podela na pokretna i nepokretna kulturna dobra, a onda unutar svake od njih, ništa manje čvrsta dalja podela po vrstama kulturnih dobara, naročito kod pokretnih.

U takvoj, ukupno nepovoljnoj razvojnoj tački, počinje primena informatičkih tehnologija u delatnostima zaštite kulturnih dobara. Sve oblasti »velikih računanja« - novca, roba i usluga (finansije, statistika, carina i sl.) po državnoj sili su prve savladane, bez obzira na otpor ljudskog materijala, i evo već decenijama, kao građani uživamo u blagodetima, recimo, bilo kojih »šalterskih« usluga - od nedavno, šalter nam je u kući, mnogo toga možemo da rešimo preko moćne računarske mreže. Međutim, ustanove zaštite kulturnih dobara su se pokazale kao jedan od najtvrdih bastiona u odbrani od neminovne informatizacije. Zašto? I tu odgovor nije jednoznačan.

Tačno je da su one, po definiciji, skrajnute od rastućeg ubrzanja svih procesa i životne svakodnevnice, jer su dugo navikle na određenu izolaciju i usporenost, koja delom proističe i iz stvarne neophodnosti da se radi temeljno i polako, a delom i iz stečene navike da se sve što se radi, prikazuje kao strašno komplikovano, teško i vremenski zahtevno, onda kada to i nije slučaj. Poznati su i primeri da se rad na nekoj kolekciji što više produžava, a omiljen metod je potreba za stalnom revizijom (»hajdemo opet isto da radimo, ali ovoga puta još bolje« ili »ovi pre nas nisu imali pojma, kakve su brljotine naparavili«), i tako nikad kraja, a ako ga i ima, onda je on vezan za odlazak u penziju. Dakle, ta ljudska sklonost, posebno kod »zaštitara«, da se vežu, poistovete sa predmetom svoga rada, najčešće ne želi da stvari postanu transparentne, jer onda se gubi »svoje dete«, svoja niša, svoj monopol nad

informacijama, na kome se gradi opstajanje u poslovnom procesu ali i ugled baziran na znanju koje je drugima nedostupno, a u drastičnim slučajevima, postaje vidan i dugogodišnji nerad. Tu pojavu možemo označiti i kao specifičan vid birokratizacije zaštitarskih struka.

Sa druge strane, kao izvor otpora informatizaciji, mogu se postulirati i »bolna« početna iskustva, naročito tamo gde niko ništa nije pitan, već mu je samo jednoga dana na sto postavljen računar, sa zadatkom da u njega nešto upisuje u zadatim ekranskim formama, baš kao što to je učinjeno sa npr. bankarskim službenicama. A, ako je i pitan, sugestije obično nisu prihvatane, jer se tvorcima »usrećiteljskih« alata to nije uklapalo u već formiranu shemu ili ih je bacalo u novi posao, a oni bi što pre da odrade posao, uzmu novac i nastave da ga uzimaju preko naknadnih modifikacija. A šta kad nema novca za te naknadne modifikacije? I onda, mnogo muke ni oko čega, ipak je bolje raditi kao do sada, ručno, barem pouzdano znam gde sam i šta sam, a kompjuter i dalje stoji na stolu i ako se koristi, koristi se za sve drugo, ali ne i za ono za šta je tu postavljen.

Do sada ispričana priča o zaštitarskim strukama i informatizaciji je svesno pojednostavljena i oštro postavljena. Ali, to nije sve. Gde god se najzad uspeo da se osvoji upotrebljiv alat, za jednu sredinu, skoro po pravilu se težilo, od njihovih tvoraca i početnih korisnika, da se to rešenje primeni, kao obavezno, i kod drugih, srodnih ili hijerarhijski ili na drugi način podređenih ili zavisnih institucija. A, znamo da skoro svaka zaštitarska kuća ima ponešto što druge nemaju ili imaju nešto nalik na ono što imaju druge, te im to rešenje ne odgovara ili je nedovoljno obuhvatno. I šta se događa? Ambiciozno zamišljeni projekti velikih informacionih sistema koji bi usisavali sve podatke iz srodnih institucija, razvijaju se godinama i nikako da ožive. U međuvremenu su se izmenile tehnologije, postale su dostupne mogućnosti o kojima u početku nije ni sanjano, bez velikih ulaganja i znanja ne možemo »presuti« sistem i podatke u novo informatičko okruženje (ili ne možemo uopšte!) i opet isti rezultat - suštinski stvari stoje na početku, a samo poneko zaista primenjuje nešto što je zaista korisno.

Tako dolazimo do još jedne tačke koja, čini nam se, značajno usporava primenu informatike uopšte, a posebno u oblasti zaštite kulturnih dobara. U pitanju je još jedna ljudska sklonost, a to je da se sve reši u jednom koraku, zahvatu - da zamislim celu kuću, da do detalja predvidim sve, čak i boju i šaru na zavesama, pa onda da krenem u izgradnju i opremanje. Retko smo skloni da razmišljamo procesno, da postepeno gradimo tu kuću, imajući jasnu viziju cilja i potrebnih funkcija, ali bez ambicija da sve odjednom i bez ostatka završimo. A šta ako se u međuvremenu predomislimo oko nekih detalja ili dobijemo prinovu? Gde ćemo sa njom? Primer za takvo razmišljanje je i odnos prema sajtovim - najčešće se oni vide i tretiraju u pripremi kao klasična, »tvrda« izdanja publikacija, te nadgovaranja i sastančenja o izgledu, sadržaju i drugom, znaju da traju u beskraj jer se želi odjednom sve rešiti. Zaboravlja se jedna od prednosti tog medija (i tehnologija na kojima počiva), a to je da je sve relativno lako izmeniti, dopuniti, proširiti - važno je samo dobro postaviti osnovu i može se početi od osnovnih stvari, a sve ostalo raditi i »dizati« kroz vreme, onda kada bude zrelo.

I na kraju, ovog opšteg, uvodnog dela, ukazaćemo na još jedno pitanje. Postoje ustanove zaštite koje u svom posedu imaju sve vrste artefakata, koje su predmet interesovanja i obrade skoro svih pojedinačnih struka iz oblasti zaštite. Među njima postoje i one čije su raznorodne kolekcije deo jedne ORGANSKE CELINE i svaka pojedinačna obrada neke od kolekcija, neminovno zahteva poštovanje te ugrađene

osobine, jer jedino pod tim uslovom, svaka obrada, analogna ili informatička (digitalna, elektronska...), ima smisla. Dakle, tu su neprimenjiva pojedinačna rešenja razvijena za svaku vrstu kulturnog dobra koja ne uključuju jaku podršku POVEZANOSTI svih kolekcija i artefakata!

Takva, kompleksna ustanova zaštite u čijoj je osnovi zbir kolekcija koje čine organsku celinu, je Muzej Nikole Tesle (dalje: MNT). Podsetimo se, ukratko, na to šta je u posedu MNT. Osnovu njegovog nastanka i rada čini lična zaostavština genija Nikole Tesle. Ona je mogla da ostane u SAD ili da se prenese bilo gde, a ne u Beograd, ali nije - obrela se baš u Beogradu, gde se smešta u institucionalni okvir zvani »Muzej«. U momentu kada je stigla iz SAD, lična zaostavština se sastojala od:

1. pisanog i na drugi način zabeleženog dokumentarnog materijala koji je naknadnom obradom razvrstan u:
 - a) arhivsku građu (kasnije nazvan kao Lični fond Nikole Tesle - zaostavština Nikole Tesle),
 - b) bibliotečki materijal (tzv. Lična biblioteka Nikole Tesle), u koji su uključeni i novinski isečci.
2. ličnih i drugih predmeta koji su kasnije podeljeni u više muzejskih zbirki.

Radom Muzeja, nastale su dodatne celine dokumentarnog materijala i to:

1. raznovrstan materijal dobijen ili pribavljen iz raznih izvora (lični fondovi ili neke druge celine materijala ljudi koji su bili vezani uz Nikolu Teslu i njegov život i rad, materijal dobijen od domaćih i stranih institucija, materijal vezan za proslave i slične manifestacije itd.) koji je izdvojen u posebnu celinu koja je nazvana »Muzejski fond«,
2. umetnički predmeti poklonjeni Muzeju, koji čine posebnu, umetničku zbirku,
3. arhivska građa i dokumentarni materijal nastao radom Muzeja kao institucije i
4. drugi dokumentarni materijali koji su nastali i nastaju:
 - a) obradom pojedinih prethodno nabrojanih celina i
 - b) aktivnostima Muzeja i koji još nigde nisu razvrstani.

Posle početnog ozbiljnog i muktrpnog rada na uređenju čitave zaostavštine (i još uvek validnim rezultatima - npr. izvanredna tematska klasifikacija pisane Tesline zaostavštine, posebno u delu naučne delatnosti!), klasični oblici muzejskih aktivnosti ubrzo su prevagnuli nad aktivnostima vezanim za korišćenje arhivske građe - arhivski dokument je prevashodno viđen kao PREDMET u funkciji izložbenog eksponata. I tu polako dolazimo do svojevrsnog paradoksa. Unutar preovlađujućeg koncepta da je stalna izložbena postavka osnovni način predavljanja zaostavštine genija Nikole Tesle, zaboravilo se da, ma koliko bili značajni predmeti iz zaostavštine Nikole Tesle, njihovom raznovrsnom prezentacijom ne može se ostvariti toliko značajan uticaj na proučavanje, širenje i popularisanje ideja i ostvarenja Nikole Tesle, koliko je to moguće i davanjem na uvid javnosti njegove arhivske građe, neposrednim korišćenjem i putem pojačane izdavačke aktivnosti, dakle publikovanjem te iste arhivske građe!

Dodatni paradoks proističe iz već spomenute koncepcije (u slučaju Muzeja Nikole Tesle i ranije prakse) zaštite kulturnih dobara, posebno pokretnih, koja se temelji na podeli po njihovoj vrsti. Otuda, u zakonskom i u institucionalnom smislu, nad Muzejom bdije čitav niz, po principu matičnosti, nadležnih ustanova zaštite kulturnih dobara: Narodni muzej, Muzej nauke i tehnike, Muzej savremene umetnosti, Narodna biblioteka Srbije, Arhiv Srbije i Istorijski arhiv Beograda (u delu dokumentarnog materijala i arhivske građe koji nastaje radom muzeja). Naravno, to samo po sebi, nije ništa loše, ali može da bude loše ako bilo koja od institucija, kao predstavnik neke struke, nameće svoja rešenja (uključujući i informatička) i za sve druge, ne vodeći računa o specifičnostima MNT.

Lična zaostavština Nikole Tesle je jedna organska celina koja se svakako sastoji od raznovrsnih materijala, i to je nešto što stalno treba imati na umu. Svaki pokušaj da se, gledano samo iz jedne struke ili iz prostog njihovog zbira, stvari dovedu u red, osuđen je unapred na neuspeh. Jer, ne treba zaboraviti, Tesla je bio izuzetno pedantan čovek i sve što je sakupljao i čuvao držao je u savršenom redu, po nekom njegovom sistemu. On sigurno nije razmišljao u kategorijama odvojenih, delom i srodnih struka zaštite kulturnih dobara. Da je tako mislio, npr. sam bi pismo pisano na tekstilnoj podlozi smestio među predmete, a ne među prepisku; sam bi, negde u ormanu, zajedno sa predmetima od drveta, držao drvene kutijice sa evidencionim kartonima isečaka iz štampe (koje je sam brižljivo prikupljao, birao i sigurno često koristio), sasvim na drugoj strani; ispraznio bi svoje registratore i stavio ih među predmete, a pisma stavio u neke druge omote; sam bi iz pisama i koverti izdvojio fotografije, a pisma razdvojio od koverti; na reverse fotografija lepio bi nalepnice i ispisivao crvenom olovkom neke oznake; sam bi ostavio u amanet budućim poslenicima da u njegovu arhivu stavljaaju i ono što nastane posle njegove smrti; sam bi zahtevao da neko stručniji njegovu arhivu malo presloži itd. Njemu takve stručne finese nisu padale na pamet, jer nije bio u toku sa pravilima koja su razvile i koja su, do nedavno, primenjivale struke zaštite kulturnih dobara u Muzeju Nikole Tesle. O stanju arhivske građe, uključujući i nivo obrađenosti, zatečen početkom 2006. godine, koja se čuva i vodi kao Lični fond Nikole Tesle (LFNT), dosta toga je već rečeno u drugim radovima koje su predstavnici MNT izlagali ili sada izlažu na ovom savetovanju. Ovde ćemo, ipak navesti nešto što smatramo da je bitno za temu ovoga rada, a to je da čitava izlagačka aktivnost u prvim decenijama postojanja MNT (stalna postavka i retke pojedinačne izložbe) prevagnula je na stranu muzeologije, koja je samo jedna od neophodnih struka zaštite kulturnih dobara u čuvanju, obradi, prezentaciji i korišćenju ukupnog korpusa lične zaostavštine. Oskudna izdavačka delatnost, sve do 2006. godine, ma koliko bila zasnovana na arhivskoj građi, nije mogla da prikrije činjenicu da su arhivsku građu koristili gotovo isključivo oni koji su radili u Muzeju i time, na svojevrsan način, monopolizovali taj deo zaostavštine. Samo izuzetno, i pod posebnim povlasticama, arhivsku građu su koristili naučnici i drugi istraživači van Muzeja. Otuda je domaća i svetska javnost imala i ima puno pravo da se zapita zašto je to tako? Pogotovo od 2003. godine, kada je arhivska građa upisana u Uneskov registar »Pamćenje sveta«.

Prethodno rečeno, nije rečeno da bi se omalovažio bilo čiji stručni rad, niti da bi se prethodne generacije zaposlenih proglasile neznačajkim, već da bi se naglasilo koje posledice mogu nastati ako ne postoji stalna i znalačka koordinacija između struka zaštite, i posebno ako bilo koja od njih preuzme dominantnu ulogu. A, u slučaju Tesline lične zaostavštine, osnovna posledica takvog pristupa je da su pokidane izvorne, organske veze između artefakata, na sreću, u najvećem broju slučajeva, ne i nepovratno! Dakle, gledano iz rakursa muzeologije, sve što je

predmet muzeološke obrade (jer, za klasičnog muzeologa, kutijica je predmet pažnje, a ne kartoteka koja je u njoj), pedantno je složeno, evidentirano, opisano itd. i bilo koja supervizija učinjena od strane nadležnih muzeja, verovatno bi se o tome mogla samo pohvalno izraziti. Ali gledano iz rakursa osnovnog smisla postojanja svih zaštitarskih struka, to stanje ne bi se moglo oceniti kao zadovoljavajuće, a kamoli kao odlično.

I evo, polako, dođosmo do pitanja informatizacije rada MNT, tako što smo pokušali da opišemo bitne okolnosti u kojima je započeo, početkom 2006. godine - na već do tada stvorenim skromnim, ali ne beznačajnim osnovama - novi razvoj informatizacije, koji još uvek traje.

Dakle, od početka pomenute 2006. godine u MNT se planski i sistematski pristupilo informatizaciji njegovog ukupnog rada. U protekle četiri godine razvijen je čitav spektar baza podataka i drugih struktuiranih aplikacija, uključujući i sajt, i dostignut je potpuno novi nivo rada koji se u potpunosti zasniva na informatičkoj podršci i koji zahteva održavanje ali i dalji razvoj. U najvećem broju slučajeva, računarske baze i aplikacije su plod sopstvenog razvoja, a ne kupovine gotovih računarskih alata na tržištu informatičkih usluga, prevashodno zato što takvih alata i nema ili ako ih i ima, njihovo prilagođavanje razvojnim potrebama Muzeja, bilo bi preskupo i zahtevalo bi mnogo više vremena za razvoj.

Počelo se od analize zatečenog stanja, unutar svih kolekcija, ali i podataka bez obzira gde su i na koji način zapisani. Prioritet je dat arhivskoj građi iz više razloga, od kojih navodimo sledeće: to je deo koji je, zbog proslave godišnjice rođenja Nikole Tesle, bio na dvostrukom udaru - spoljnog okruženja po osnovu zahteva za upotrebu u razne, pretežno prezentacione svrhe i zbog potreba Muzeja, posebno u izdavačkoj delatnosti. Međutim suštinski razlog je bila odluka da se, uz jaku računarsku podršku i dobru pripremu, uđe u proces digitalizacije i mikrofilmovanja, po novom pristupu.

Mnogobrojni i raznovrsni spoljni zahtevi bili su okrenuti ka foto materijalu, te je u MNT taj deo građe prvo digitalizovan i za njegovo korišćenje je urađena posebna aplikacija. Od tada pa nadalje, svaki stručni zahvat je svestrano analiziran i planiran, a za informatičku podršku su rađeni, bez obzira na to kome je poverena realizacija, projektni zahtevi, projektni zadaci i celoviti projekti. Veoma je važno istaći da je, u tom postupnom građenju informacionog sistema, po principu »kamen po kamen«, stalno vođeno računa da se gradi jedna celina i da svaki taj deo mora da ima odgovarajuće vezujuće elemente, preko kojih se, u određenom momentu povezuje sa ostalim delovima. Postepeno je u sistem inkorporirana ili je taj posao započeo: arhivska građa, na svim nivoima opisa; bibliotečki materijal u delu koji nije obrađen; Teslini patentni; bibliografija radova Nikole Tesle i radova o njemu; originalni novinski isecci, postupak konzervacije i restauracije, obrada zbirki itd. Svaka osvojena stepenica davala je nove mogućnosti kojima je značajno unapređen stručni rad, ali i niz drugih aktivnosti MNT - izdavačka, izložbena, informativna i sl.

Pošto je, još od početka rada, definisana strategija »otvaranja« Tesline arhive za javnost, neophodno je bilo uraditi naučno-informativna sredstva. Ona nisu niti će biti rađena na klasičan način već su zamišljena, i delom realizovana (za dve osnovne klasifikacione grupe: DELATNOST i PLANOVI I CRTEŽI) kao jedan od izveštaja koji se generiše iz informacionog sistema, u formi koja odgovara ISAD standardu. I u tom delu je osmišljen i primenjen princip postupnosti - prvo će preliminarni inventari, katalogi biti javno publikovani i dostupni preko sajta MNT u PDF formatu, a kada se završi rad na svim delovima arhive, onda će inventare zameniti javno dostupna baza podataka.

I još nešto, pokazalo se da informatika nije nužno »strano telo« ili servis za prevođenje iz jednog sveta (analognog) u drugi (digitalni), već da je ona neophodan, sastavni deo svake od struka koje su uključene u proces obrade artefakata.

Dostignuti novi nivo zahteva sledeći korak, a to je integracija razvijenih baza u jedinstveni sistem i njegove podsisteme, kako unutar Muzeja, tako i van njega. Drugim rečima, dalji rad Muzeja je, u svim segmentima, direktno zavisano od primene i razvoja informatičke podrške. Od institucije koja je u veoma skućenom obimu i na elementarnom nivou koristila prednosti računarskih tehnologija, Muzej Nikole Tesle je postala institucija koja se trudi da bude u samom vrhu korišćenja tih tehnologija i koja je razvila mnoga originalna rešenja koja su prilagođena samom osnovnom materijalu i već više puta naglašenoj neophodnosti integralnog pristupa korpusu lične zaostavštine genija Nikole Tesle.